

Det får mig til at tilføje et par ting. Jeg tror, det var fru Karen Højte Jensen, der udtrykte det temmelig præcist. Der vil altid, når vi bygger noget op og lægger det ud til kommunerne, som har det overordnede ansvar på disse områder, ske ting, som vi ikke synes om, og som vi måske synes er uretfærdige. Men det betyder ikke, som fru Karen Højte Jensen rigtigt påpeger, at systemet så er forkeret. Der kan være steder, hvor det skal rettes til, men det forholder sig jo sådan, at de ældre nu også er beboere ude i kommunerne. Derfor mener jeg, det er vigtigt, at de afgørelser, man træffer, lægger sig tæt på deres hverdag, således at man er i tæt kontakt med brugerne og selvfølgelig også lytter til dem.

Derfor skal jeg slutte med at sige, at jeg synes, vi – for at bruge fru Kirsten Jacobsens ord – er kommet godt i gang, men at vi har et stykke vej endnu igen. Og det vil jeg gerne gå i samarbejde med partierne om i Folketinget.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg tror, at jeg tager den baglæns rækkefølge og begynder ved boligministeren.

Jeg synes nok, at debatten i dag har været positiv. Vi har fået vendt en masse tanker. Den har været mindre konkret, end jeg kunne ønske. Men eftersom Folketinget består af 179 medlemmer, så er det nok for meget at forlange, at de 178 andre skulle synes helt nøjagtigt det samme som jeg og Fremskridtspartiet på dette område.

Jeg vil gerne sige til regeringen, at jeg faktisk lægger godviljen til, som det hedder på norsk, og håber på, at de udmeldinger, vi har fået nu, selv om de ikke har været særlig konkrete, og selv om regeringen af formelle årsager ikke kan støtte vores dagsordensforslag, betyder, at vi ser konkrete handlinger, og jeg glæder mig til, når de kommer, at kunne tilsige forbedringerne Fremskridtspartiets støtte, også når det drejer sig om at skaffe de penge, som de forbedringer koster.

Men jeg er nødt til at sige til boligministeren – og man kunne i og for sig tage socialministeren med – at noget af det, han sagde, jo viste konsekvensen i dette her. For når det gælder den fysiske ramme om de moderne plejehjem, kan man i og for sig på nogle områder ikke finde ud af, om de er bygget før 1987 eller efter 1987, om de er bygget efter ældreboligloven eller de er bygget efter refusionsordningen i bistandsloven. Det er altså de fysiske rammer, der er tale om. Men der er ét væsentligt område, som adskiller dem, og det er måske dér, vandene i realiteten

skiller. Jeg synes, det er meget flot, og Fremskridtspartiet er helt enig i, at selvhjulpne ældre sagtens kan klare at have lejekontrakter og indflytningsrapporter. Udflytningsrapporterne er der jo som regel andre der må tage sig af, men når vi kommer til den allersvageste gruppe på 20 pct., som ikke er i stand til at tage stilling til eller forstå en lejekontrakt, så skiller vandene, og så kommer forskellen virkelig frem i lyset.

Jeg synes ikke, det er rigtigt, at man forelægger lejekontrakter for beboere på mellem 80 og 90 år og beder dem om at underskrive komplicerede formularer, og at man oven i købet somme tider er så kreativ, at man gør det under dække af, at de er autoriserede af Boligministeriet, uanset at de aldrig nogen sinde har set Boligministeriet. Jeg synes heller ikke, det er rigtigt, at vi har en regel om, at ansøgning om boligstøtte kun kan ske med den pågældendes egen underskrift. Det er en kendsgerning, at mange, mange ældre underskriver en ansøgning om boligstøtte, som udfyldes på tro og love, med ført hånd, men man kan blive udråbt som socialbedrager, hvis det, der står deri, ikke er rigtigt.

Det synes jeg ikke er betryggende, og det er derfor, jeg synes, at den juridiske indretning, hvis man kan kalde det sådan, ikke er egnet til de beboere, som er så svage, at de ikke er i stand til at tage vare på sig selv. Noget af det, jeg også savner for den svage gruppe, og som jeg håber regeringen vil overveje, er, at man, hvis man da vil have beboerdemokratiet til at virke, lader de pårørende gå ind i beboerrådene i stedet for dem, der ikke er i stand til at tage vare på sig selv. Ellers bliver det de stærkeste ældre, der får formuleret deres krav, og så bliver de svageste ældre glemt i systemet, og det gælder, uanset om det er brugerråd i moderne plejecentre eller det er beboerdemokrati i al almindelighed.

Så vil jeg gerne takke sundhedsministeren for, at den sunde fornuft indimellem sejrer. Jeg synes, det er flot, at sundhedsministeren på meget kort tid har fundet ud af, hvordan man kunne kringle det dér vaccinationssystem, således at staten sparer penge, kommunerne sparer penge, de ældre sparer penge, og det sker i en meget mere overskuelig arbejdsgang.

Til sidst vil jeg sige til socialministeren, at jeg ikke tror, at socialministeren og jeg nogen sinde bliver enige, når det drejer sig om rigtige plejehjem kontra de moderne plejehjem. For at det ikke skal misforstås og af hensyn til historien, vil jeg gerne sige, at det ikke er den fysiske ind-